

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(20 januari 2004)

När det gäller införlivandet i medlemsstaternas nationella lagstiftning av parlamentets och rådets direktiv 2002/46/EG av den 10 juni 2002 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott, ser situationen ut på följande vis:

- Fem medlemsstater har införlivat direktiv 2002/46/EG inom utsatt tid, nämligen Belgien, Danmark, Nederländerna, Portugal och Sverige.
- Kommissionen har sänt en formell underrättelse daterad den 6 oktober 2003 till de tio övriga medlemsstaterna, på grund av att de inte har översänt de nationella införlivandeåtgärderna.
- Sedan dess har Förenade kungariket, Irland och Spanien meddelat sina nationella åtgärder.
- För närvarande är alltså införlivandet försenat i sju medlemsstater, nämligen; Finland (införlivandet är endast försenat för den självständiga provinsen Åland), Frankrike, Grekland, Italien, Luxemburg, Tyskland och Österrike.
- Med tanke på denna situation är det inte möjligt att för närvarande redogöra i detalj för de olika införlivandebestämmelser som tillämpats i de olika länderna.
- När det gäller de områden eller de produkter för vilka det inte föreskrivs några harmoniseringsåtgärder i direktivet i fråga, skall deras rörlighet på den gemensamma marknaden fortfarande falla under gemenskapsrättens allmänna bestämmelser, särskilt bestämmelserna om den fria rörligheten för varor (artiklarna 28 och 30 i EG-fördraget). Samma bestämmelser skall givetvis gälla de nya medlemsländerna från den dag de ansluts.
- I enlighet med de genomförandebefogenheter som kommissionen tilldelas i artikel 5.4 i direktivet, skall kommissionen fastställa de maximala och minimala dagliga intagen av vitaminer och mineralämnen i kosttillskott. Vid utövandet av dessa befogenheter skall kommissionen beakta de studier som för närvarande genomförs av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet när det gäller den övre gränsen för säkert intag av vitaminer och mineraler. Dessa studier skall enligt planerna slutföras under loppet av 2005.
- Enligt artikel 4.8 i direktivet skall kommissionen senast den 12 juli 2007 för parlamentet och rådet lägga fram en rapport om huruvida det är lämpligt att fastställa särskilda regler för andra kategorier av näringsämnen eller ämnen med näringsmässig eller fysiologisk verkan än vitaminer och mineraler. Kommissionen har ännu inte inlett detta arbete.

(2004/C 78 E/0597)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3482/03

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Sekretesskydd (legal privilege) av dokument mellan företag och deras advokatbyråer

Anser kommissionen att korrespondens mellan företag och deras advokatbyråer omfattas av sekretesskydd i kartellärenden?

Om så är fallet, vad kan man göra för att hindra företag från att planera karteller via sina advokater i syfte att undgå upptäckt?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 januari 2004)

Kommissionen erkänner till fullo att korrespondens mellan företag och deras juridiska ombud omfattas av lagstadgad tystnadsplikt. Detta är i enlighet med EG-domstolens och förstainstansrättens praxis, där också förutsättningarna för en sådan tystnadsplikt anges. Enligt rättspraxis omfattas sålunda skriftlig kommunikation mellan advokat och klient av tystnadsplikt under förutsättning dels att den äger rum som ett led i försvaret av klienten och i dennes intresse, dels att det är fråga om en oberoende jurist – han får alltså inte vara knuten till klienten genom ett anställningsförhållande.

Den andra delen av parlamentsledamotens fråga är något som kommissionen lägger mycket stor vikt vid, eftersom den gäller det effektiva genomförandet av artikel 81 i EG-fördraget. Domstolens praxis innehåller villkor som syftar till att hindra företagen från att missbruka tystnadsplikten. Vad som skyddas är alltså enbart skriftväxling som syftar till att söka råd hos advokaten i egenskap av försvarare.

(2004/C 78 E/0598)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3486/03

från Karl von Wogau (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 2003)

Ämne: Avgifter för banköverföringar inom euroområdet

Känner Europeiska kommissionen till att förordning (EG) nr 2560/2001⁽¹⁾ om gränsöverskridande betalningar i euro inte tillämpas överallt i Spanien? Vad avser kommissionen göra åt saken? Och hur kan den enskilde medborgaren få tillbaka de omkostnader som det gjorts avdrag för?

Utgångspunkten var den, att en medborgare överförde 10 euro från sitt konto i den lokala sparkassan i Tyskland till sitt spanska konto, som han öppnat i Caja de Ahorros del Mediterráneo. På sitt konto i den spanska banken fick han emellertid inte in mera än 3,99 euro. Överföringen gjordes efter den 1 juli 2003. På förfrågan meddelades det honom från den spanska banken, att det i form av omkostnader generellt dras av 2 promille från belopp som betalas in från utländska banker, dock minst 6,01 euro. Dessa omkostnader beräknades direkt av Banca España. De lokala banktjänstemännen i Spanien kände inte till förordning (EG) nr 2560/2001.

⁽¹⁾ EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 januari 2004)

I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 fastställs principen om lika avgifter för inhemska och gränsöverskridande betalningar i euro. Denna princip omfattar sedan den 1 juli 2002 även elektroniska betalningar i euro och sedan den 1 juli 2003 kreditöverföringar, upp till ett belopp av 12 500 euro. I förordningen fastställs också att den avsändande banken har rätt att begära kundens IBAN-nummer (International Bank Account Number) och mottagarens BIC-kod (Bank Identifier Code) och att den kan ta ut en extra avgift om dessa uppgifter inte lämnas.

I det fall som parlamentsledamoten beskriver fick mottagaren betala en avgift på 6,01 euro för en överföring av 10 euro från Tyskland till Spanien. Enligt principen om lika avgifter är denna avgift endast korrekt om den överensstämmer med avgiften för en liknande överföring inom Spanien, och om avsändaren på begäran angav IBAN-numret och BIC-koden. Att banktjänstemännen inte kände till förordningen och att den uttagna avgiften sägs tas ut generellt på överföringar från utländska banker verkar tyda på att den aktuella banken inte tillämpar samma avgifter för överföringar i euro inom unionen som för inhemska överföringar, vilket den enligt förordningen borde göra.

Om detta är fallet bör de spanska myndigheterna vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att förordningen tillämpas på ett riktigt och konsekvent sätt. I artikel 7 i förordningen anges att efterlevnaden av förordningen skall säkerställas genom effektiva, proportionella och avskräckande påföljder. Kommissionen skrev i september 2003 till alla medlemsstater och frågade om namnet på den ansvariga nationella myndigheten och om vilka åtgärder de kunde tänka sig att vidta i detta avseende. Kommissionen står i kontakt med Banco de España beträffande fall av eventuell felaktig tillämpning av förordningen.